

[Jens Sørensen (Smørum).]

Det nytter ikke, at vi stirrer os blinde paa Vanskelighederne, undlader at foretage os noget og lader Arbejdsløsheden vokse. Saaledes som Forholdene nu en Gang er her i Landet, vil det ogsaa nok i Fremtiden alle Vanskeligheder til Trods blive saadan, at en meget stor Procentdel af Befolkningen kommer til at skaffe sig Udkomme ved Jordbrugergerning; men det kan jo ikke nægtes, at det store Husdyrhold, den ensidige Produktion, som hidtil, saa længe Varerne kunde sælges paa de udenlandske Markeder, har været det lille Landbrugs Styrke, nu da Markederne svigter i høj Grad, er det lille Landbrugs Svaghed, og det er derfor sikkert nødvendigt, at man søger at skabe Muligheder for lidt mere Alsidighed i Produktionen.

Det foreliggende Lovforslag drejer sig om 3 Ting, for det første Oprettelse af Smaagartnerier, for det andet om Oprettelse af Frugtplantninger og for det tredje om Oprettelse af Havelodskolonier til Beskæftigelse af arbejdsløse.

Hvad det første Afsnit i Lovforslaget angaar, har jeg allerede hørt den Indvending, at der er en nærliggende Fare for, at en Udvidelse af den gartneriske Produktion meget snart vil føre til Overproduktion. Der er hertil at sige, at vel har denne Produktion i de senere Aar været stærkt stigende, men det har Forbruget ogsaa, og alligevel er det saadan, at Forbruget af Frugt og Grønsager her i Landet endnu er meget lille i Forhold til Forbruget af disse Varer i andre Lande.

Jeg tror derfor ikke, at man regner forkert, hvis man regner med, at Befolkningen, maaske mest af sundhedsmæssige Grunde, i alt Fald ogsaa af den Grund, efterhaanden vil gaa noget bort fra det store Kødforbrug og i Stedet bruge mere af Frugt og Grønsager. Men selv med det nuværende Forbrug er der betydelige Muligheder for en Udvidelse af denne Produktion. Landbrugsministeren nævnte i sin Forelæggelsestale, at vi her i Landet i 1931 indførte Frugt og Grønsager for 46 Mill. Kr. og i 1932, efter at Valutarestriktionerne var gennemført, for ca. 30 Mill. Kr.

Jeg hørte forleden, da den højtærede Landbrugsminister nævnte Tallet 46 Mill. Kr., en Bemærkning om, at en stor Del af dette Beløb var anvendt til Indkøb af Sydfrugter, af Citroner, Appelsiner og Bananer, altsaa Varer, vi ikke kan dyrke her i Landet, men saadan forholder det sig nu ikke. Undersøger vi Importstatistikken lidt nøjere, viser det sig, at vi i 1931 indførte

Kartoffer for 1 545 000 Kr., Blomkaal for 733 000, Asparges for 614 000, Agurker for 148 000, spiselige Løg for 520 000, Æbler for 8 154 000 Kr., Pærer for 1 034 000, Blommer for 288 000, Kirsebær for 264 000, tørrede Æbler for 476 000 og Svesker for 2 670 000 Kr.

Der er altsaa ikke købt Appelsiner og Bananer for alle Pengene. For en meget stor Dels Vedkommende er det Varer, der særdeles vel kunde have været dyrket her i Landet. Jeg synes derfor, at det, som Lovforslaget tilsigter, nemlig at yde en Haandsrækning til en Udvidelse af Havebrugsproduktionen, er særdeles vel begrundet.

Ved at sende disse Penge ud af Landet er vi ganske vist med til at skaffe Arbejde og Fortjeneste til Mennesker i andre Lande, og det kan jo være et meget godt Formaal, naar det bare var saadan, at vi kunde finde Afsætning for vore egne Varer ude omkring i Verden, som vi har kunnet det før. Men saadan som Forholdene i den senere Tid har udviklet sig, hvor der overalt spærres for vore Varer med det Resultat, at Erhvervslivet stagnerer og Arbejdsløsheden breder sig, har vi neppe Raad til fortsat at sende disse store Beløb ud af Landet, men vi maa lade dem blive her i Landet til Betaling for Varer, som vi kan dyrke paa vor egen Jord. Saadan som Forholdene er i Øjeblikket, mener jeg, det gælder om at udnytte alle Muligheder for at skaffe Arbejde og Fortjeneste; vi maa selv producere de Varer, som vi kan, og derved skabe Beskæftigelse her i Landet.

Om det andet Afsnit i Lovforslaget, som drejer sig om Støtte til Frugtplantninger, vil jeg sige, at det ved en Udvidelse af Frugtavlens naturligvis ikke er muligt at yde Landbrugerne en øjeblikkelig Hjælp i den nuværende Krisesituation. Det er det ikke alene af den Grund, at der gaar 6—7 Aar, før Frugtplantning kan give Indtægter, der betyder noget. I de første Aar vil Frugtplantningen snarere betyde forøgede Udgifter i Stedet for Indtægter i Bedriften. Det er derfor nødvendigt, at der, som det ogsaa er foreslaaet her i Lovforslaget, ydes den ubemidlede Jordbruger, som begynder paa Frugtdyrkning, Støtte, ikke alene som Anlægslaan, men ogsaa som Driftslaan. Selv om ikke Træfrugtdyrkning giver Indtægt de første Aar, er der alligevel god Grund til at opmuntre til en Udvidelse af denne Produktion. Det er jo store Mængder af frisk Frugt, som hvert Aar indføres her til Landet, og der er mange Eksempler paa, at rationelt drevne Frugtplantninger